

den allerede halvt indslumrede Papegøje paa Næbet, inden hun hængte det sorte Klæde over dens Bur. Saa satte hun sig paa sin vante Plads ved Bordet under Lampens søgrønne Silkeskærm og gav sig atter i Færd med sit Stramajbroderi.

Imidlertid havde Provsten stoppet sin Pibe inde hos sig selv og begyndte at vandre frem og tilbage gennem begge Stuerne. Nu og da skottede han ligesom ængsteligt hen til Datteren, mens han med spidset Mund udstødte ualmindelig svære Røgskyer.

Endelig stansede han foran hende og sagde med en noget unaturlig Munterhed:

„Naa, lille Ragnhild! Hvad synes saa egentlig du om vor nye Gæst?“

Den unge Dames Ansigt fik et koldt og til-lukket Udtryk. Spørgsmaalet berørte hende øjen-synlig ubehageligt.

„Aa — han gør jo et ret vakkert Indtryk,“ sagde hun ligegyldigt.

„Ja, ikke sandt? Det forekommer ogsaa mig, at der er en velgørende Umiddelbarhed . . . noget barnlig friskt over ham, hvilket i vore Dage virke-lig er en Sjældenhed. Nu til Dags er unge Men-nesker paa tyve Aar jo allerede gamle livstrætte